

Arrest

nr. 348 919 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 november 2025 om geen gunstig gevolg te geven aan de aanvraag van verzoekster om in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 december 2025 met referentienummer 134639.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SAKA en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 6 januari 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart, als echtgenote van een Belg.

1.2. Op 15 januari 2024 werd verzoekster ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister.

1.3. Op 17 juli 2025 verzocht verzoekster om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

1.4. Op 18 augustus 2025 werd verzoekende partij verzocht om bewijzen van haar aanwezigheid in België over te maken voor de periode tussen 4 januari 2023 tot en met 17 juli 2025.

1.5. Op 4 november 2025 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing om geen gevolg te geven aan de aanvraag van verzoekster om in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Mijnheer / Mevrouw de burgemeester,

Betrokkene werd op 15.01.2024 ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister. Op 17.07.2025 heeft zij te Antwerpen gevraagd om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na onderzoek van haar dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar aanvraag.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond het Rijk niet langer dan één jaar te hebben verlaten in de periode tussen 18.06.2023 en 06.11.2024.

Op 18.08.2025 werd aan betrokkene verzocht om bewijzen van haar aanwezigheid in België over te maken voor de periode tussen 04.01.2023 (inschrijving te Vilvoorde) tot en met 17.07.2025 (aanvraag herinschrijving te Antwerpen). Bij haar aanvraag van 17.07.2025 had betrokkene de volgende stukken gevoegd:

- Mail smartschool
- Mail Afspraak AGII
- Brief stad Antwerpen

In antwoord op onze brief van 18.08.2025, aan betrokkene betekend op 28.10.2025 heeft zij bijkomend de volgende documenten voorgelegd:

- Brief Partenamut dd. 14.11.2024
- Brief INFINO dd. 16.05.2025
- Brief P&V verzekeringen dd. 03.02.2024, 26.09.2024 en 15.04.2025
- Screenshot rekeninggegevens
- Attest van verkoop dd. 14.09.2022
- Brief St-Lambrechts-Woluwe dd. 05.04.2024
- Aanmaning De Watergroep dd. 07.03.2024
- Brief StreeteQ (parkeerretributie)
- Aanslagbiljet aanslagjaar 2023
- Brief fiscaal attest hypothecaire lening
- Inschrijvingsbewijs VDAB 24.09.2025
- Rekeninguittreksels Fortis
- Mail Echtgenoot

Blijkens de mail van betrokkenes echtgenoot, overleed diens moeder op 18.06.2023, hetgeen overigens niet door enig officieel stuk wordt bevestigd. Betrokkene zou dan samen met haar echtgenoot naar Turkije zijn gereisd om er de afscheidsplechtigheid bij te wonen. Wanneer betrokkene precies naar Turkije is gereisd, wordt niet aangetoond. Wat wél kan worden vastgesteld is dat er op 30.08.2023 een voorstel tot afvoering in het Rijksregister werd gezet door Vilvoorde. Het is dan ook niet onredelijk om aan te nemen dat betrokkene België kort na 18.06.2023 verliet.

Uit de door haar voorgelegde stukken kan ook niet eenduidig worden opgemaakt wanneer zij terug in België aankwam. Er dient wel genoteerd te worden dat zij op 06.11.2024 om haar inschrijving te Vilvoorde verzocht.

Voor zover betrokkene het voordeel van de twijfel wordt gegund en aangenomen wordt dat zij effectief op 18.06.2023 of kortdags daarna naar Turkije vertrok, dan nog slaagt zij er niet in om aan te tonen dat zij voor de periode tussen 18.06.2023 en 06.11.2024 België niet langer dan één jaar verlaten heeft.

De voorgelegde documenten doen aan het voorgaande geen afbreuk. Betrokkene legt een reeks brieven voor van verschillende afzenders dewelke verzonden werden tijdens de betwiste periode. Nergens uit het dossier kan blijken dat zij in eigen persoon de brieven in ontvangst heeft genomen toen ze op de daarop vermelde adressen werden aangeboden door de postbeambte.

Wat de brief van Sint-Lambrechts Woluwe betreft, kan daarin wel worden vastgesteld dat het voertuig van betrokkene onrechtmatig geparkeerd stond in de gemeente op 29.01.2024, doch zulks betekent niet dat betrokkene ook effectief diegene was die het voertuig bestuurde.

Wat betreft de voorgelegde rekeninguittreksels: de minst recente bankverrichting die zou kunnen wijzen op de aanwezigheid van betrokkene in ons land is betaling per bankkaart op 13.11.2024 bij COLRUYT in Vilvoorde. De verrichtingen die daarvoor plaatsvonden zijn ofwel domiciliëringen of overschrijvingen waarvan niet kan worden vastgesteld of zij online, dan wel aan een bankloket werden verricht. Ook dit stuk vormt dus geen bewijs dat betrokkene in het Rijk aanwezig was tussen 18.06.2023 en 06.11.2024.

Aan betrokkene werd bovendien op 18.08.2025 verzocht om een kopie van haar volledig paspoort over te maken. Op die manier kan DVZ zich vergewissen van reisbewegingen die betrokkene zou hebben gemaakt. Er werd echter geen kopie van het paspoort bij de stukken gevoegd.

De andere voorgelegde stukken zijn niet relevant om de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk na te gaan tijdens de betwiste periode.

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht heeft verloren.

Betrokkene dient te worden afgevoerd uit het Rijksregister wegens verlies van verblijfsrecht op datum van de huidige beslissing.

Het staat betrokkene uiteraard vrij een nieuwe aanvraag te doen, overeenkomstig de bijlage 19ter op basis van haar verwantschap met een Belg/EU-onderdaan. Mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten kan de verblijfssituatie van betrokkene op die manier opnieuw in orde gebracht worden.

Gelieve deze brief te betekenen aan betrokkene en nadien een kopie over te maken aan onze dienst."

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 6 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest naar wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"A.

Fundamentele rechten van de kinderen: schending van artikel 20 VWEU en de Zambrano-rechtspraak en Schending van het hoger belang van het kind (IVRK)

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoekster de moeder is van twee Belgische minderjarige kinderen. Deze kinderen zijn Belgische staatsburgers en dus Unieburger in de zin van artikel 20 VWEU. Zij hebben een fundamenteel recht op een normaal, stabiel en waardig leven binnen de Europese Unie.

Het Hof van Justitie heeft in het Zambrano-arrest (C-34/09) duidelijk geoordeeld dat lidstaten geen maatregelen mogen nemen die ertoe leiden dat minderjarige EU-burgers feitelijk worden gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten of hun fundamentele rechten niet langer daadwerkelijk kunnen uitoefenen. De aanwezigheid en zorg van hun ouders is daarvoor essentieel.

Wanneer verzoekster (de moeder) uit de bevolkingsregisters wordt verwijderd en haar verblijfsrecht daardoor instabiel of onzeker wordt, worden haar Belgische kinderen rechtstreeks en ernstig geraakt. Deze kinderen kunnen zonder hun moeder hun rechten als EU-burger niet effectief uitoefenen, wat strijdig is met artikel 20 VWEU en met de ratio legis van het Zambrano-arrest.

Daarnaast bepaalt het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (VRK), in het bijzonder artikel 3, 9 en 10, dat bij elke beslissing die minderjarige kinderen betreft het hoogste belang van het kind een eerste en doorslaggevende overweging moet zijn. De Belgische wetgeving en rechtspraak erkennen ditzelfde uitgangspunt. De bestreden beslissing houdt met dit beginsel geen rekening. aangezien de uitschrijving van verzoekster het gezinsleven en de stabiliteit van haar Belgische kinderen ernstig verstoort.

B.

Onjuiste toepassing van artikel 19, §1 van de Wet van 15 december 1980

De afwezigheid van verzoekster uit België was tijdelijk, gedwongen en het gevolg van een binnen de naaste familie. Deze situatie valt onder de uitzonderingen voorzien in de administratieve richtlijnen van de FOD Binnenlandse Zaken.

Verzoekster heeft steeds haar hoofdverblijf en duurzame bindingen met België behouden:

- haar gezin en Belgische minderjarige kinderen verblijven permanent in België;*
- zij is mede-eigenares van een woning aangekocht op 14/09/2022 (stuk 14):*
- haar kinderen volgen onderwijs in België;*
- uit bankkaartverrichtingen (stukken 3 en 10) blijkt haar effectieve aanwezigheid in België;*
- foto's en andere bewijs stukken (stukken 7 en 13) bevestigen zowel haar tijdelijke afwezigheid als haar terugkeer en aanwezigheid in België,*

Verzoekster verbleef met andere woorden tijdelijk buiten België wegens een dwingend en onvoorzien familiegeval, namelijk een sterftegeval in Turkije waarvoor haar fysieke aanwezigheid noodzakelijk was. Deze situatie valt onder het begrip tijdelijke afwezigheid zoals omschreven in de richtlijnen van de FOD Binnenlandse Zaken (IT 026).

Er worden aan onderhavig verzoekschrift bijkomende stukken voorgelegd de dit nog duidelijker attesteren. De voorgelegde stukken tonen volgens verzoekster ten genoeye van het recht aan dat:

- verzoekster naar Turkije moest afreizen wegens een sterftegeval;*
- het overlijden van mevrouw Z. A. op 18/06/2023 heeft plaatsgevonden zoals blijkt uit het overlijdensakte (stuk 11);*
- uit de foto's van stuk 12 dd. 20/06/2023 en 21/06/2023, blijkt dat verzoekster aanwezig was op de begrafenisplechtigheid in Turkije;*

Deze foto's tonen zowel de fysieke aanwezigheid van verzoekster als haar actieve betrokkenheid bij de begrafenisplechtigheid, waarmee de dwingende en onvoorziene aard van haar afwezigheid ook bevestigd worden. Het verblijf van verzoekster buiten België was dan ook louter tijdelijk van aard.

Volgens voormelde richtlijnen wordt het hoofdverblijf niet opgeheven wanneer de afwezigheid tijdelijk is en de betrokkene duidelijke bindingen met België behoudt. De richtlijnen voorzien bovendien dat in uitzonderlijke omstandigheden kan worden afgeweken van de gebruikelijke duurbepanking. De situatie van verzoekster is precies een dergelijk geval.

Na haar terugkeer heeft verzoekster opnieuw ononderbroken in België verbleven. Haar kinderen volgen hier school, het gezin woont in een eigen woning aangekocht op 14/09/2022 (stuk 14) en het sociale, familiale en maatschappelijke leven van verzoekster speelt zich volledig in België af. Deze feitelijke verankering toont ondubbelzinnig aan dat verzoekster haar hoofdverblijf nooit heeft opgegeven.

Uit stuk 13 blijkt bovendien dat verzoekster effectief in België aanwezig was in de periode tussen 18/06/2023 tot en met 6/11/2024: er worden immers diverse foto's toegevoegd die met haar eigen gsm-toestel werden genomen, waaronder foto's waarop verzoekster zelf zichtbaar is. Al deze foto's zijn genomen met het gsm-toestel van verzoekster en bevestigen onmiskenbaar haar effectieve aanwezigheid in België tijdens de relevante periodes.

Voorts blijkt uit de bankkaartverrichtingen van verzoekster stuk 10, dat zij gedurende de periode van 10/12/2023 tot 01/08/2024 herhaaldelijk betalingen en transacties heeft verricht met haar eigen bankkaart, Stuk 9, een foto van haar bankkaart bij BNP Paribas Fortis, toont haar Belgische BE nummer, dat onmiskenbaar bij iedere transactie wordt vermeld, waardoor wordt bevestigd dat deze verrichtingen door verzoekster zelf zijn uitgevoerd. Bovendien maken de vermelde transactielocaties in stuk 10 duidelijk dat deze verrichtingen België hebben plaatsgevonden.

Onder stuk nr. 3 brengt verzoekster haar Turks paspoort bij waaruit haar in- en uitreisdata blijken.

Deze stukken, zowel de eerder in de procedure bijgebrachte, als de nieuwe, heden "gevoegde stukken maken ondubbelzinnig duidelijk dat verzoekster steeds binding met België heeft behouden dat haar verblijf louter tijdelijk en om dringende redenen werd onderbroken. De omstandigheden van overmacht

gecombineerd met duidelijke en duurzame bewijzen van haar bindingen met België woning, gezinsleven, schoolgaande Belgische kinderen, maatschappelijke activiteiten), volstaan om aan te tonen dat zij haar hoofdverblijf in België steeds heeft behouden. Daarnaast tonen de bankkaartverrichtingen die zij in de relevante periode in België heeft uitgevoerd ook aan dat verzoekster daadwerkelijk in België aanwezig was,

C.

Schending van het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht

Door zonder daadwerkelijke belangenafweging over te gaan tot uitschrijving en weigering van herinschrijving, handelt de administratie manifest onevenredig en in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

D.

Besluit

De bestreden beslissing is juridisch ongegrond, feitelijk onjuist en manifest disproportioneel. Zij schendt artikel 20 VWEU, het IVRK, artikel 19 van de Wet van 15 december 1980, de toepasselijke administratieve richtlijnen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en dient integraal te worden vernietigd.

De uitschrijving uit het vreemdelingenregister heeft onmiddellijke en concrete gevolgen voor verzoekster en haar Belgische minderjarige kinderen, waaronder verlies van sociale rechten, administratieve blokkades en een reëel risico op verwijderingsmaatregelen, hetgeen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt in de zin van artikel 39/62 Vw."

3.2.1. In een enig middel, opgebouwd uit drie onderdelen, voert verzoekster de schending aan van artikel 20 van het VWEU en van de zogenaamde Zambrano-rechtspraak, van het hoger belang van het kind zoals beschermd door het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 19, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.2. In het eerste onderdeel voert verzoekster, onder artikel 20 van het VWEU en het hoger belang van het kind, aan dat de bestreden beslissing haar verblijf onzeker maakt en daardoor haar twee Belgische minderjarige kinderen rechtstreeks raakt, zodat dezen hun rechten als burger van de Unie niet langer daadwerkelijk zouden kunnen uitoefenen.

Artikel 20 van het VWEU verzet zich tegen nationale maatregelen, beslissingen tot weigering van verblijf daaronder begrepen, die tot gevolg hebben dat een burger van de Unie het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd (HvJ 8 maart 2011, *Ruiz Zambrano*, C-34/09, punten 42-44; HvJ 10 mei 2017, *Chavez-Vilchez*, C-133/15, punt 61). Een dergelijke situatie doet zich slechts voor wanneer de Unieburger door de maatregel feitelijk wordt genoopt het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, wat wordt beoordeeld aan de hand van de afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en de derdelander (HvJ 10 mei 2017, *Chavez-Vilchez*, C-133/15, punt 63; HvJ 5 mei 2022, *XU en QP*, C-451/19 en C-532/19, punt 67).

De bestreden beslissing is geen verwijderingsmaatregel en geen inreisverbod. Zij weigert verzoekster opnieuw in haar vorige administratieve toestand te plaatsen nadat zij haar recht op terugkeer had verloren. Zij legt verzoekster niet op het grondgebied te verlaten, is niet tegen de kinderen gericht en verplicht hen niet het grondgebied van de Unie te verlaten. De ambtshalve schrapping uit het vreemdelingenregister vloeit niet voort uit de bestreden beslissing. Verzoekster werd op 15 januari 2024 ambtshalve geschrapt, ruim vóór de bestreden beslissing.

Het verzoek tot herinschrijving strekte er enkel toe verzoekster opnieuw in haar administratieve toestand te plaatsen op grond van artikel 19, § 1, van de vreemdelingenwet. Het betrof geen aanvraag op grond van het gezinsleven. De bestreden beslissing maakt een gezinsleven of een verblijfskaart evenmin definitief onmogelijk, deze wijst integendeel uitdrukkelijk op de mogelijkheid een nieuwe aanvraag in te dienen op grond van haar verwantschap met een Belg. Uit de gegevens van de zaak blijkt overigens dat verzoekster op 18 november 2025 een aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar Belgisch minderjarig kind indiende.

Verzoekster voert geen concrete afhankelijkheidsverhouding aan tussen haar en haar kinderen, die 14 en 12 jaar oud zijn en die in België naar school gaan. Zij maakt niet aannemelijk dat haar kinderen door de bestreden beslissing worden genoopt het grondgebied van de Unie te verlaten.

Wat het hoger belang van het kind betreft, is de bestreden beslissing geen maatregel die de kinderen tot voorwerp heeft. Het belang van het kind heeft een primordiaal, maar geen absoluut karakter (GwH 7 maart

2013, nr. 30/2013). Verzoekster houdt een algemeen en theoretisch betoog en wijst geen concreet belang van haar kinderen aan waarmee het bestuur geen rekening zou hebben gehouden.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

3.2.3. In het tweede en het derde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 19, § 1, van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van het bestuur. De Raad gaat bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel na of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het bestuur moet daarbij steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 19, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die houder is van een geldige verblijfstitels het land verlaat, gedurende één jaar recht op terugkeer in het Rijk heeft. Artikel 39, § 7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat de vreemdeling die ambtshalve uit de registers wordt geschrapt, wordt vermoed het Rijk te hebben verlaten. Wie na een ambtshalve schrapping vraagt opnieuw in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst, moet dan ook aantonen dat hij het recht op terugkeer heeft behouden, en dus dat hij het Rijk niet langer dan 1 jaar heeft verlaten.

Verzoekster werd op 15 januari 2024 ambtshalve geschrapt. Zij vroeg op 17 juli 2025 opnieuw in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Het bestuur verzocht haar op 18 augustus 2025 bewijzen van haar aanwezigheid in België voor te leggen, en somde daarbij voorbeelden van dienstige stukken op, een volledige kopie van haar paspoort daaronder begrepen. De bewijslast rust dus op verzoekster.

De bestreden beslissing motiveert dat uit de stukken die verzoekster voorlegde niet blijkt dat zij tussen 18 juni 2023 en 6 november 2024 in het Rijk verbleef. Zij motiveert dat verzoekster een reeks brieven van uiteenlopende afzenders voorlegt die tijdens de betwiste periode werden verzonden, maar dat uit niets blijkt dat zij die brieven persoonlijk in ontvangst nam. Wat de brief van een gemeente over een parkeerretributie betreft, motiveert zij dat verzoeksters voertuig daar op 29 januari 2024 onrechtmatig geparkeerd stond, zonder dat daaruit blijkt dat verzoekster het voertuig zelf bestuurde. Wat de rekeninguittreksels betreft, motiveert zij dat de oudste verrichting die op een persoonlijke aanwezigheid wijst een betaling met bankkaart van 13 november 2024 betreft, dus van na de betwiste periode, en dat de eerdere verrichtingen domiciliëringen of overschrijvingen zijn die een persoonlijke aanwezigheid niet aantonen. De bestreden beslissing gaat er daarbij, in het voordeel van verzoekster, van uit dat zij pas rond 18 juni 2023 vertrok, en stelt vast dat zij ook dan niet aantoonbaar binnen het jaar te zijn teruggekeerd.

Deze beoordeling is niet kennelijk onredelijk. Het bestuur kon op grond van deze gegevens in redelijkheid besluiten dat verzoekster niet aantoonbaar het Rijk niet langer dan 1 jaar te hebben verlaten.

Bij het beoordelen van de wettigheid van de bestreden beslissing plaatst de Raad zich op het ogenblik waarop het bestuur die beslissing nam, en houdt hij rekening met de op dat ogenblik voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. De overlijdensakte en de foto's die verzoekster voor het eerst bij haar verzoekschrift voorlegt, lagen niet voor het bestuur en kunnen de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten. Hetzelfde geldt voor de rekeninguittreksels die verzoekster voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt.

Waar verzoekster verwijst naar richtlijnen van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken en betoogt dat haar afwezigheid voortvloeit uit een dwingend en onvoorzien familiegeval, merkt de Raad op dat verzoekster die richtlijnen niet nader duidt. De reden voor het vertrek verklaart bovendien waarom verzoekster het Rijk verliet, maar toont niet aan dat zij binnen het jaar terugkeerde.

De Raad merkt op dat het administratief dossier wel degelijk een kopie van pagina's uit verzoeksters paspoort bevat, op 29 september 2025 per mail overgemaakt door de gemeente Tessenderlo. Waarom de bestreden beslissing dit stuk niet heeft betrokken in de beoordeling, blijkt niet. Verzoekster voert in haar middel evenwel niet aan dat dit stuk onbeoordeeld bleef. Hoe dan ook bevatten de reisstempels in het paspoort geen aanwijzing van enige aanwezigheid van verzoekster in het Rijk tijdens de betwiste periode, maar wijzen zij op het tegendeel. Voorafgaand aan de annulatie van haar F-kaart op 15 januari 2024 kon verzoeker zonder paspoortstempels in en uit het Schengengebied reizen. De paspoortstempels tonen aan

dat verzoekster op 3 februari 2024 Turkije inreisde, op 25 juli 2024 per veerboot van Turkije naar Griekenland reisde, op 29 juli 2024 langs dezelfde weg naar Turkije terugkeerde en Turkije pas op 8 november 2024 verliet. Op 6 november 2024, het einde van de betwiste periode, bevond verzoekster zich blijkens die stempels nog buiten het Rijk. Een beoordeling van dit document had dan ook niet tot een andere beslissing kunnen leiden.

In zoverre verzoekster de schending van het evenredigheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, faalt haar betoog. Het verlies van het recht op terugkeer vloeit voort uit de toepassing van de hoger aangehaalde bepalingen op de feitelijke gegevens van de zaak en laat geen beoordelingsruimte die een afzonderlijke belangenafweging vergt. Het bestuur heeft die bepalingen niet op kennelijk onredelijke wijze toegepast en verzocht verzoekster uitdrukkelijk om bewijzen van haar aanwezigheid voor te leggen. Het niet betrekken van het paspoort kon, zoals hoger vastgesteld, de uitkomst niet wijzigen. Verzoekster maakt geen schending van het evenredigheidsbeginsel of van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Het tweede en het derde onderdeel zijn niet gegrond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT